

Lelki egységben

Az emberi személyt ma jobban ismerjük, mint valaha. Túljutottunk a szubjektivizmus eszmerendszerén, amely azt vallotta, hogy a személy legfőbb jellemzője és értéke: autonómiája. Magunk mögött hagytunk két szélsőséges ideológiát is, amelyek az egyént csupán egy csavarnak, alkatrésznek tekintették a társadalom vagy a gazdaság hatalmas kollektív gépezetében.

Akik ma az emberi személyt vizsgálják, azok egyfelől elismerik feltétlen méltóságát, másfelől rámutatnak arra, hogy a személy „dialogikus”: kapcsolatokban, közösségben, másokkal való kommunikációban bontakozhat ki és válhat önmagává.

Ezt a szabad szeretetközösséget Krisztus mutatta és hozta meg számunkra: az üdvösség részesedés Isten szeretetéletében. S az egyház nemcsak arra kapott megbízást, hogy hirdesse és közvetítse az üdvösséget, hanem arra is, hogy saját közösségében, tehát tagjai között — legalább csíraszerűen, a törekvés, a szándék szintjén — meg is valósítsa azt.

A keresztyén ember arra kap meghívást, hogy „a béke kötelékében fenntartsa a lelki egységet” (Ef 4,5). Adottságai és kitűzött célja szerint tehát a krisztushívők közösségének mentesnek kellene lennie minden konfliktustól, az emberi világban oly gyakran fellépő széthúzásoktól, viszályoktól, az emberek közti érintkezésben rendszeresen fellépő zavaroktól, rövidzárlatoktól. Hiszen az egyház, belső lényegénél fogva, a szeretet tökéletes kommuniójára és kommunikációjára mutat rá, úgy, ahogyan az a Szentháromságban öröktől létezik, s a jövőendő beteljesülés reménye és követendő példája, nekünk, megváltott, de bűneinkkel küszködő embereknek.

Az egyház és a sajtó viszonyáról csak akkor kaphatunk teljes képet, s juthatunk el valódi megoldásokhoz, ha az egyházat nem pusztán egy társadalmi intézménynek tekintjük a többi között, a média eszközzrendszerét pedig a társadalmi kommunikáció egészében vizsgáljuk. Hiszen az egyház isteni küldetésénél fogva kommunikatív közösség. A média pedig csak akkor tölti be funkcióját, ha valóban a kommunikációt, egymás jobb megértését szolgálja.

Ha adódnak konfliktusok a közösségben, zavarok a kommunikációban az egyházon belül s az egyház és a világ között, Pál szava bátoríthat: „Meg vagyunk ugyan váltva, de még reményességben élünk... Gyöngeségünkben segítségünkre van a Lélek is, mert nem tudjuk, hogyan imádkozzunk helyesen” (Róm 8,24-28). A Lélektől remélhetjük, hogy elhárítja kommunikációs zavarainkat: megtanít imádkozni Istenhez és jó szót szólani egymáshoz.